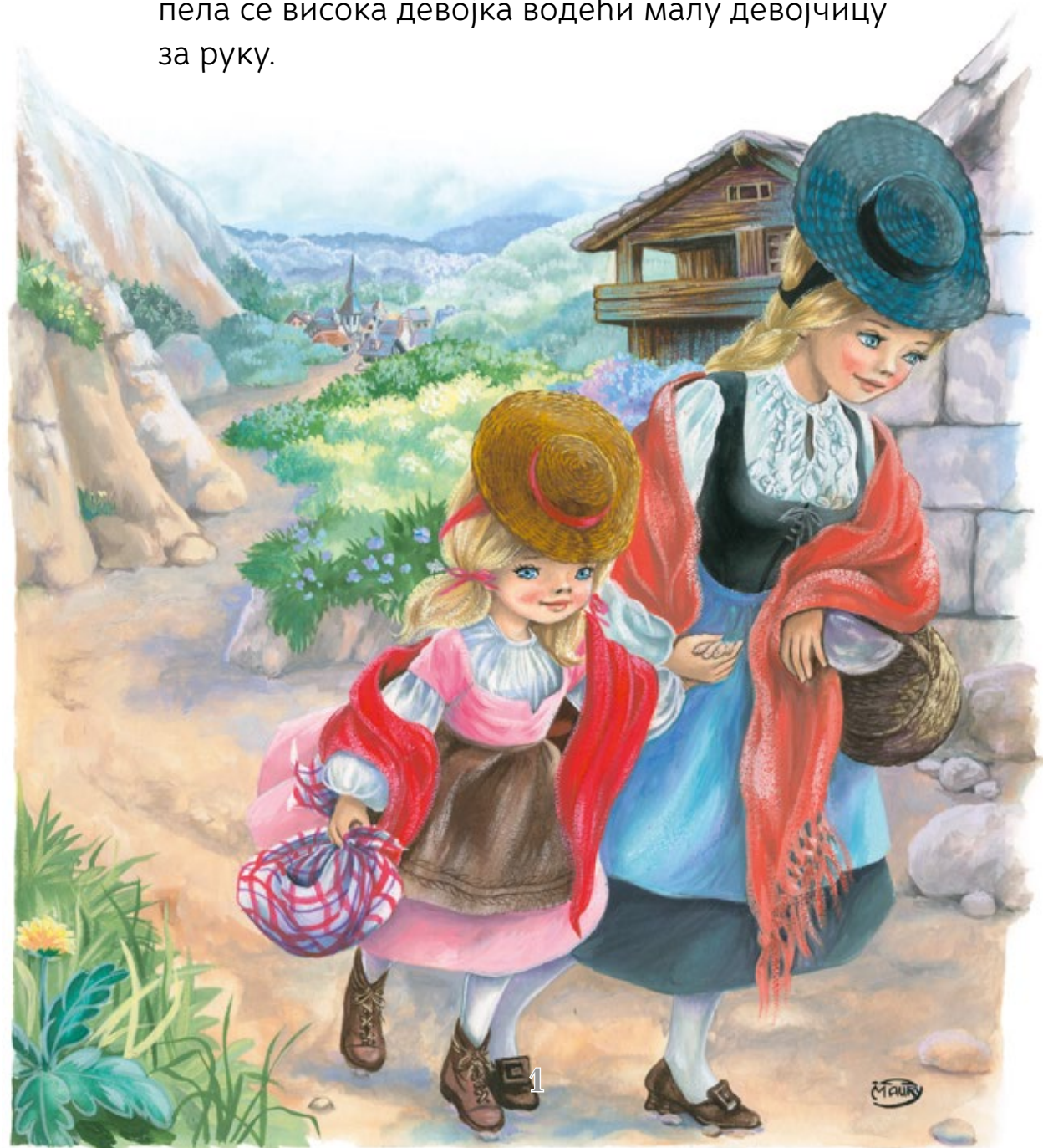


Хајди на планини

Од малог градића Мајенфелда вијуга стаза све до подножја великих и тамних планина које су се наднеле над долином. Тим уским путићем пела се висока девојка водећи малу девојчицу за руку.





Девојчица једва ако је имала пет година. Била је веома уморна. Пешачиле су већ више од сат времена. Пред њима је Дорфли, родно место сеоске девојке. Врата и прозори на кућама се отварају а љубазни становници села срдачно их поздрављају:

– Добар дан Дета! Предахни мало! Млада девојка се поздравља и смеши; њено одредиште није Дорфли, она је кренула тамо горе, у планине.



Поред сеоске фонтане девојка је застала да поразговара са Барбаром, својом другарицом из детињства.

Исприча јој како води своју нећаку Хајди код њеног деде, горе у планине.

– Па зар код Чике с Планине? Те старе луде!

– Морам... Хајдини родитељи су умрли, а мени су понудили добар посао у граду па не могу више да чувам девојчицу.

За то време, Хајди се игра са Петровом козом. Он је такође зачуђен што девојчица иде код Чике с Планине од кога сви у селу зазиру. Само мали козар Петар има храбрости да иде тамо горе. Он чува козе Чике с Планине, заједно са свим осталим козама.





Из планинске колибе Чике с Планине види се читава долина. Старац седи на клупи, с лулом у устима.

– Добро вече, деда! – поздрави га Хајди.

– Шта то причаш? – упита он и пажљиво је осмотри.

– Добро вече Чико – рече Дета. – То је Хајди, кћи вашег сина Тобије. Не могу више да је чувам...

...Добила сам посао у Франкфурту.

- Шта ће то дете код мене? - упита старац кратко.

- Снађите се. Ви сте јој деда! Ја бринем о њој пуне четири године, сада је на вас ред да и ви учините своје!

- Иди одакле си и дошла! - повика старац, простреливши је таквим погледом да она уплашено устукну неколико корака.

- Збогом Чико! А и ти, Хајди! - рече брзо и потрча.



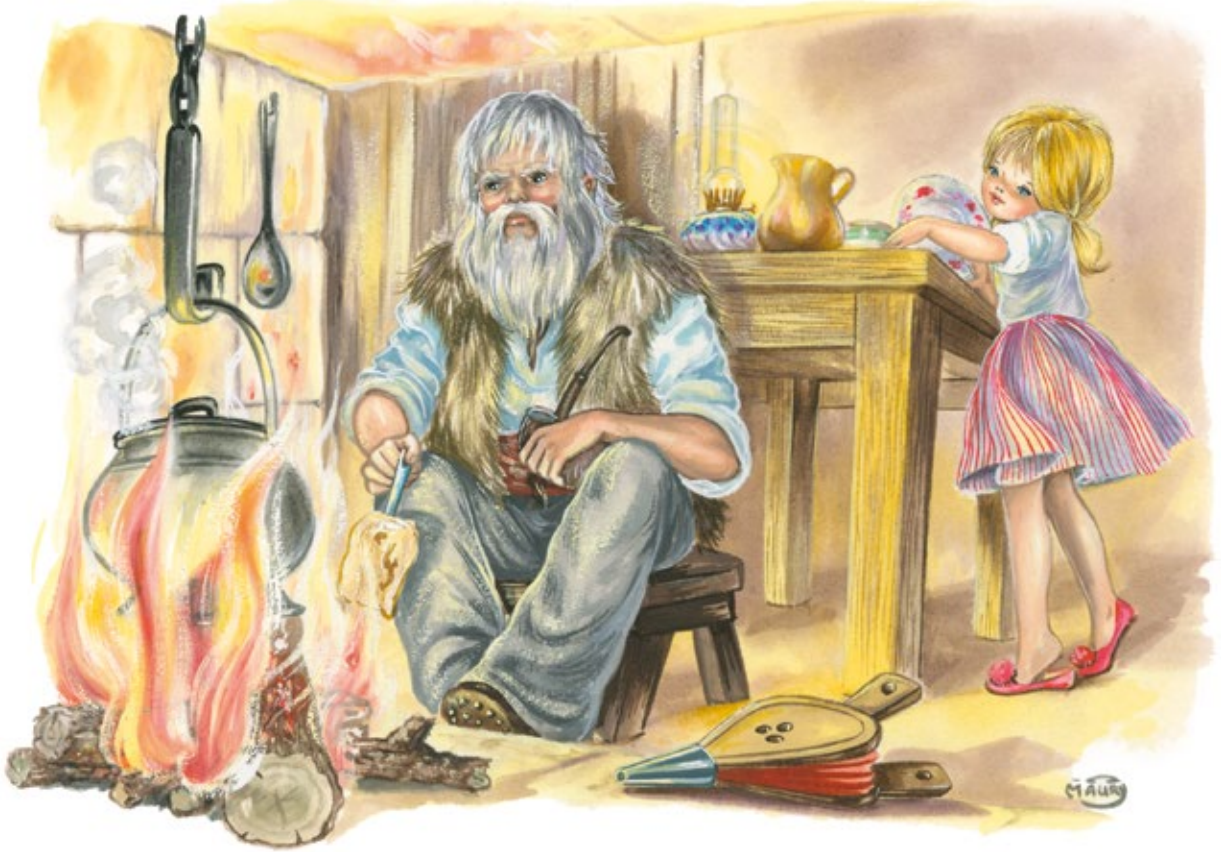


Деда седе на клупу и дубоко се замисли. Хајди је помало уплашена његовим великим обрвама и густом брадом. Он је погледа и смирено рече:

– Хајдемо у кућу. Требало би да се распакујемо. Где ћеш спавати?

– Деда, ја бих волела да спавам на тавану...

Хајди се попе мердевинама на таван и направи себи удобан лежај на гомили свежег и мирисног сена.



Сигурно си гладна – рече деда. Време је да нешто презалобајимо...

Он узме виљушком велико парче сира и стаде да га пржи над ватром док није пожуतेо као злато.

Када се окренуо, сто је већ био лепо постављен. Ту је лежао округли хлеб, два тањира и две шоље.

– Одлично! – рече он. – Док будемо пили млеко и јели пржени сир на хлебу, испричаћеш ми новости.





Време је пролазило. Хајди је срећно живела код свог деде. Лепо се слагала и са Петром. Волела је с њим да чува козе у планини, у подножју високих стена које су при дну биле обрасле жбуњем, а даље се дизале голе и стрме према небу.

Хајди је поименично познавала све козе: белу Белушу, смеђу Мркушу и малу Врцу, њену миљеницу... Белуша и Мркуша лако су налазиле најлепше жбуње, које су вешто и љупко брстиле.



Када се Хајди са букетом лепог пољског цвећа у наручју врати у колибу, скочи свом деки у крило и рече:

– Деда, тако сам срећна! Хтела бих за увек да живим у планини! Овде је баш лепо! И цвеће је...

– Цвеће живи само од чистог ваздуха и сунца... – благо је укори деда.

– Добро деко, нећу га више брати, али узми овај букет, за тебе сам га убрала!

Онда Хајди исприча деди шта је све видела тог дана, и како је било дивно и занимљиво.



Тако је Хајди живела весело и срећно. А кад је дошла јесен и ветар почео све јаче да фијуче планином, деда више није дозвољавао да Хајди чува козе са Петром.

– Овако малу као што си ти, ветар би могао за тили час да одува преко стења у провалију...

Изненада, једне ноћи, паде високи снег, а изјутра је цела планина била бела. Толико га је нападало да ни прозор није могао да се отвори и цела је колиба Чике с Планине била завејана.



Једног дана, неко закуца на врата: био је то Петар.

– Нема више твојих коза? – упита Чика с Планине.

– Сада мораш да гулиш клупе?

– Да гули клупе? – упита Хајди.

– Да учим да читам и пишем. Зими идем у школу објасни јој Петар.

На поласку Петар рече Хајди:



- Што не поћеш са мном, моја бака би била срећна да те упозна...

- Превише је снега нападало - примети деда - можда следећи пут.

Неколико дана касније, када је снежни покривач био чврсто замрзнут а лепо сунце провиривало кроз прозор, деда је ушао у шупу и из ње изашао са широким санкама. Увио је Хајди у ћебе и поставио је на санке.



Стара планинска кућа је
веома запуштена.

– Нема човека који би
ми помогао да поправим
кров и прозоре. Петар
још није дорастао за такав
посао – рече старица.

Сирота жена је слепа и

Хајди бризну у плач. Сва очајна тужно је јецала.
Онда узвикну:

Мој деда зна све да ради. Слушајте! Чујете ли
ударце чекића? То он поправља вашу кућу! – Да ли
је то могуће? – зачуди се слепа старица. – Чика с
Планине! Значи да није тако лош као што се прича
у селу; Петар је ипак био у праву...

Хајди ће ускоро да
напуни осам година. У
њеном животу низали
су се безбрижни
дани. Једног дана
неки непознати
човек закуца на врата
планинске куће: био је
то сеоски свештеник.



Хајди би требало да пође у школу, пошто је већ изгубила једну годину! – рече он деди.

– Узалуд трошите речи, господине свештениче, дете не шаљем у школу, нити с планине силазим. Хајди остаје код мене!

Мало касније, у посету је стигла и тетка Дета, одевена у лепу хаљину. Изненадила се како Хајди лепо изгледа па је похвалила деду. Види се да јој код деде није рђаво.

– Ујаче, Хајди сада иде са мном. Упознала сам једну богату породицу у Франкфурту. Они желе да нађу друштво својој кћери која је парализована. Хајди ће бити васпитана као права принцеза!





Деда осети како му се срце леди.
Хајди стави руке на кукове и узвикну:
- Не желим да напустим деду!
- Увек ћеш моћи овде да се
вратиш, ако ти се не допадне у
граду - рече тетка Дета.
- Чак и вечерас?
- Наравно! - потврди
млада жена, мада је знала
да то не би било могуће.
Пошто је припремила
пртљаг, Дета је кренула
на пут, водећи Хајди са
собом...

